

denne Kommission mener Mæglernæringen i Fremtiden bør behandles. Jeg har ikke ment det rigtigt at tage Standpunkt til Sagen, saa længe den ligger til Behandling i Næringslovkommissionen. Til en vis Grad gælder det samme Spørgsmaalet om Revisionsvæsenet. Ogsaa det vil blive behandlet i Forbindelse med Næringsloven. Men desuden har den saakaldte Revisoreksamenkommission beskæftiget sig med Spørgsmaalet, og den har ogsaa afgivet en Udtalelse i Sagen. Jeg kan med det ærede Medlem Hr. Sneum være fuldkommen enig i det ønskelige i at komme bort fra de mere fabrikmæssig drevne Revisionsanstalter; det, at en autoriseret Revisor har et meget betydeligt Antal ikke autoriserede Assistenten, der i Virkeligheden udfører Revisionsarbejdet, er langt fra betryggende. Det er derfor ogsaa, hvad enten det nu vil blive indstillet fra Næringslovkommissionen eller ej, min Agt at søge en væsentlig Ændring hidført i disse Forhold, saaledes at Antallet af virkelige Revisorer bliver væsentligt forøget og Sikkerheden ved Revisionsvæsenet betydeligt forbedret.

De ærede Medlemmer Hr. C. O. Pedersen og Hr. Knud Hansen har omtalt et Spørgsmaal, der kaldes Markhypotek-sagen, Spørgsmaalet om Fastsættelse af en Indløsningskurs for Hypoteker, der oprindeligt er givet i tyske Mark, altsaa en Sag, der ganske særlig har Interesse i Sønderjylland. Jeg har jo faaet en stor Mængde Henvendelser om denne Sag, men jeg maa anse den for i Virkeligheden at være uløselig paa det nuværende Tidspunkt. Det havde maaske været muligt, hvis Tingen var blevet grebet an straks ved Genforeningen, at fastsætte en Indløsningskurs, altsaa at regulere Forholdet mellem Debitor og Kreditor, men da det ikke er sket, er det ganske udelukket nu at skabe Ret i dette Forhold. En Mængde Grundejere — der er sikkert baade her og i det andet høje Ting Folk, der særdeles vel kender disse Forhold — har frigjort sig for gamle Hæftelser ved Hjælp af lidet værdifulde tyske Mark. Men man kan neppe tilpligte disse Grundejere nu at efterbetale noget til dem, der har lidt Skaden i Løbet af de forløbne 4 Aar. Jeg forstaaar særdeles vel, at denne Tilstand er uhyre beklagelig for mange, men jeg har ikke Indtrykket af, at Sagen i rette Tid har mødt tilstrækkelig Interesse hos ledende Folk heller i Sønderjylland. Der var vist mange Interesser knyttet til den billige Indløsning, og disse Interesser har krydset den anden Interesse,

Interessen for at skabe Ret for dem, der stod som Ejere af de værdiløse Mark. Denne Sag har jo været behandlet indgaaende tidligere. I 1920 var der som bekendt en Kommission, der beskæftigede sig med Valutaspørgsmaalet og Ejendomsspørgsmaalet i Sønderjylland, og der blev jo ogsaa den Gang gennemført en Valutaregulering, en Udbetaling med Statstilskud, der gav Besidderen en vis Fordel. Allerede fra den Kommission oplyses det, at man, da man beskæftiger sig med denne Sag, erfarer, at en Mængde, allerede inden Kommissionen kom til Ende med sit Arbejde, altsaa endnu før Genforeningen, har frigjort sig for Mark-Hæftelser og faaet Kronelaan i Stedet, og man ansaa derfor allerede i Efteraaret 1920, da denne Kommission afgav sit Skøn, det rejste Problem for uløseligt. Der er dernæst i April 1923 sket en Henvendelse til Ministeriet Neergaard, i hvilken man, idet man i øvrigt beklagede sig over denne ulykkelige Sag, ønskede nedsat en Kommission til at overveje Spørgsmaalet. Spørgsmaalet blev den Gang paa Statsministerens Foranledning bragt til Erklæring i alle Rigsdagens Partier, og alle fire Partier erklærede — hvad der foreligger Skrivelser om fra alle Partierne —, at de ikke ønskede at medvirke til Nedsættelsen af en saadan Kommission. Nu er der siden Foraaret sket gentagne Henvendelser til mig, dels om Sagens Realitet, fremsat talrige Enkeltklager over, hvordan det gaar, dels fra Sammenslutninger, og fra en Forening har der paa ny gentagende været rejst Krav om Nedsættelse af en saadan Kommission. Jeg har forgæves i de Samtaler, jeg har haft om Sagen med Folk, der har været her, søgt at faa oplyst, hvortil denne Kommission skulde tjene, og jeg forstaaar særdeles vel, at man mener, at faar man først en Kommission nedsat og det erkendes, at der er sket noget, som ikke er godt, er der deri et moralsk Pres i Retning af, at denne Sag ogsaa maa belægges med Penge før eller senere. Jeg synes ikke, man bør være med til at indgive Folk saadanne falske Haab. Det kan kun blive et falsk Haab, hvis man, uanset den Modstand, Sagen har mødt tidligere i Partierne, gik til at nedsætte en Kommission, der dog maatte ende med kun at beklage disse sørgelige Forhold uden at kunne foreslaa Midler, der kunde afhjælpe de store Vanskeligheder. Hvis man var i Stand til at overkomme en virkelig rationel Løsning, og navnlig hvis man var i Stand til at ordne Forholdet mellem Debitorer og Kreditorer saaledes, som det retteligt burde